

Totuus Viiltää

Kaija Koo

Vähitellen väsyttää
Matkamies kun yöksi jää
Kylään nimettömään
Keskelle ei-mitään
Ja aamulla aikaisin
Matka jatkuu tietenkin
Vaikka hän väsyi jo kulkemaan
Lähtiessään kotioveltaan
Ja tuhannen Turkin basaarin
Ja katakombien Pariisiin
Halki on vielä mentävä miehen kuitenkin
Valtamereen Intian
Ensi viikolla sukellan
Nyt tahdon helteestä Arfikan
Pian pölyyn Ateenan
Yössä hiljainen hiekkatie
Miehen kiirettä nielee
Hän törmää lammaspaimeneen
Joka näyttää valoa katraalleen
Ja matkapäiväkirjalleen
Hän huutaa suureen ääneen
Miksi on aivan yhdentekevää minne meen
Se on totuus, joka matkamiestä viiltää
Kaikki muuhan aina kiiltää
Niinhän se on
Se on totuus, joka viiltää
Sen tietää matkamies
Ei ole mitään pysyvää
Kun kaikki ohikiittää
Vain totuus jää
Se hänen kintereillään liittää
Hänet on luotu kulkemaan
Ei hän voi olla paikoillaan
Eikä riittäisi tahtokaan
Vastustaa maan vetovoimaa
Yli Kiinan kielimuurin
Sinne missä kuu on suurin
Ei idän ihmeet voi kiinnostaa
Ajatus kun ei anna rauhaa
Mitä ihmettä täällä teen
Hän miettii itsekseen
Kun uusi aamu usvan seasta selkenee

Se on totuus...